

Elfizetési árak:

Egész évre 10.— frt
Félévre 5.—
Negyedévre 2.50
Egy hóra 1.—
Egyes szám 4 kr.

Megjelenik minden-
nap, vasárnap kivé-
telével.

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE

Szerkesztőség és

kiadóhivatal:

Főpiac, a város-
házzal szemben.

Hirdetések:

Egy hasábos pottt
soronként 5 kr-ával
számítottak.

Meghívó.

A II-ik választó kerületnek képviselője Dr. Király Ferencz ur folyó hó 11-én vasárnap délelőtt 10 órakor, — a III-ik választókerületnek képviselője Dr. Kola János ur ugyanazon napon délelőtt 11 órakor a városháza nagytermében tartják meg beszámoló beszédeiket, — van szerencsém a jelzett időre mindakét választókerületnek választó polgárait megjelenésre hazafias tisztelettel felkérni.

Debreczen 1896. okt. 9-én.

Lengyel Imre
a szabadelvü párt elnöke.

Meghívás.

Városunk III-ik választó kerületének szabadelvü párti választó polgárait hazafias tisztelettel felkérem, hogy országgyűlési képviselő jelölés tárgyában tartandó értekezés végett 1896 október 10-én, szombaton délután 4 órakor a Bika szálloda kisebbik éttermében minél számosabban megjelenni sziveskedjenek.

Debreczen 1896. október 8.

Nemes Kálmán
a III-ik választó kerületi szabad-
elvü párt elnöke.

Korteszörmédvény.

Budapest, október 9.

(bl.) Kongasd, kongasd, vén robotos!... „A nemzet az anyagi és erkölesi tönkrejutás felé halad“ kongatja a nemzetipárt lélekhangja; s a nemzeti párt nem hallucinál, óh nem, nagyon is jól hallja az utolsó kongatást, csak hogy az nem a nemzetnek, hanem neki szól.

A nemzetipárt felhívást intéz a nemzethez. Valamikor, nagyon régen, tán már nem is igaz, esőben, áhitattal figyelte a közvélemény, amikor az Apponyi pártjától felhívás jött a nemzethez. Abban az időben volt az, a mikor hangjának bűvös erejét az elvek tiszta levegője vitte tova. Mi lett azóta az elvekkel, mi lett azóta Apponyival és pártjával! Az elvek megsavanyodtak; a magautság és makrancosság eczetjében fürdött meg az egész nemzetipárt; s az eczet nagyon erős volt, nemcsak az elveket, de a pártot is megbomlasztotta. S a ki egykoron nemes izléssel tudott beszélni s mértéket tartani még eltévelyedéseiben is, Apponyi gróf mai manifestuma a nemzethez, nem különb egy harmadrangu vidéki jelölt korteszörmédvényénél. Hazudik, vádol, piszkol és rágalmaz.

Két kézzel markol a sárba, úgy dobálja meg ellenfelét.

Oh ti derék választópolgárok! Tudjátok-e micsoda az Apponyiék programja? Az öt év előtt kiadott program! Bizonyára tudjátok azt könyv nélkül, hisz oly világos és konkrét volt annak „minden egyes tétele“, hogy mélyen bevésődött elmétekbe és szívetekbe. Vegyétek elő — s szavaljátok el! Mert az öt év előtti program Apponyiéknek mai programja is. Ezért fölösleges, hogy Apponyiék ma újból programot adjanak, ezért elég csak annyit kijelenteni, hogy a nemzet tönkre megy, ezért elég rámutatni, hogy ez a kormány a kvótát fel emeli s oly többséget akar, mely a zsarnokságot törvénybe iktatja s a nemzeti és szabadsági követelést eltemetni segíti.

Reszkess Magyarország — rabigába akarnak hajtani!

Ez a nemzethez intézett szót tenorja. Mellesleg ígér a nemzetnek gazdag termést, jó buzaárakat, a földadó leszállítását, a gonosz börze agyoncsapását, szóval bort, buzát, békességet, ráadásul egy ezifra szürt — a nemzeti színű kardbojtot. Ha ez nem elég a magyaroknak, hát akkor igazán megsemmisíteném, hogy a gondviselés, kirugó jókedvében,

T Á R C Z A.

Őszi napsugár.

— Novella. —

Irta: Carlos Frontaura.

II.

Már két hónapja élt az árva Gonzales házában. Anna asszony és Manolita úgy megszerették egymást, mint anya és gyermek. Manolita emlegette ugyan néha beszéd közben, hogy az ő helyzete itt a háznál tulajdonképen fűcsa és tarthatatlan, de Anna asszony oly szomorúan hivatkozott az ő egyedül létére, hogy a leány elhitte, miként minden úgy van a legjobban, a hogy van.

Kezdetben Anna asszonynak nagyon is nehezére esett, hogy másodmagával van kicsi szobájában, de később úgy megszerette Manolitát, hogy alig tudott volna élni nélküle. Annál is inkább vonzódott hozzá, mert neki is volt egyszer egy leánykája, de az ifju korában meghalt.

— Ugyan Manolita, ne hajtogasd egyre, hogy fűcsa a te helyzeted. Te kis buksi, te majd meglátod, hogy te még valamikor a Gonzales felesége leszel.

— Jézusom! kiáltott fel Manolita elpirulva.

— No mért ne? Hát kit vegyen el? Nem érsz te többet, mint azok a kisasszonyok, akik nem tudnak egyebet, mint zongorázni, táncolni és komédiát játszani. Hisz ha akart volna, rég elvehetett volna már egy valami ur leányt, akár tíz millió vagyonnal is. De nem házasodott meg, mert a gondviselés téged rendelt számára. Látod Manolita, a mit én álmodok, az mind megvalósul és én már három éjjel azt álmodtam, hogy belőletek egy pár lett. Bosszankodtam is, mikor felébredtem, hogy csak álom volt. De nem baj. Meglesz. Bárcsak oly biztosan huznák ki az én számaimat a lutrin.

Manolita mosolygott, de a derék Anna asszony csak szötte, szövögette ezt a szép álmot és közbe-közbe nyakra főre dicsérgette Gonzales ifjurat, mintha Manolita még nem ismerte volna és még nem alkotott volna magának véleményét róla.

Anna asszony fel is használt minden alkalmat, hogy Gonzalesnek feldicsérje a leányt. Szerette volna, ha Gonzales egyszer kijelentette volna előtte, hogy mi tervei vannak Manolitával.

— Istenem, hisz az ifju nem is olyan, mint a házigazda, hanem úgy viselkedik, mintha csak vendég volna a háznál.

— Mit kíván tőlem. Hisz magam is unom ezt az örökös vendégséget.

— Igen, igen. Élni se hagyják az

ifjurat. Hol egy bankett, hol egy lakoma. Meglátja ifju rossz vége lesz annak a dolognak. Megadja majd a gyomra az árát.

— Az bizony könnyen meglehet. Annyit mondhatok, hogy magam is kezdem unni azt a sok májpástétomot, puddingot, fűcsánt és angolnát.

— Ugy-e! ujjongta kárörvendve Anna asszony. Nem jobb a jó marhahús, pulykasült, tejsalátával és a jó mákos metélt. Legalább tudná az ember, hogy mit eszik és hogy főzték azt, a mit eszik. Istenem, micsoda kotyvalékok adnak a vendéglőben asztalra azok a francia szakácsok.

A jó asszony ugyanis a francia szakácsokban egytől-egyig csupa méregkeverőt látott.

— Isten tartsa meg jó egészségben, folytatta, mialatt Gonzales rendezte a szakállát, de én attól félek, hogy egyszer megjárja... Ugy-e volt már három óra, mikor hazajött, hallottam, hogy kinyitotta az ajtót. Én ugyan rendesen már mélyen szoktam aludni, de Manolita felébred mindannyiszor és tőle tudom meg, mikor tettszett hazajönni.

Gonzales esettentett egyet a nyelvvel, Anna asszony pedig szaporán folytatta:

— Igaz, Manolitáról jut eszembe. Nézz... itt van egy féltucat zseb-

egy Apponyi gróffal ajándékozta meg.

Csodás véletlen, hogy az agrár párt a nemzetivel egy időben intéz szintén felhívást a nemzethez. Az agrár program lényege benne van az Apponyi manifestumában is, természetesen egy kicsit rövidebben és homályosabban. Az agrárprogram egy kicsit kacintgat a 48-asokkal, meg egy kicsit az antiszemizmussal. Illik is neki rettenetes... és nem kételkedünk benne, hogy a mily örömmel üdvözi „Magyarország” az agrárpárt közjogi törekvéseit, ép oly örömmel öleli keblére az új pártot az „Alkotmány” is.

A mit azonban ez a pártmanifesztum őszinteségében nyújt, messze mögötte marad annak, a mit a nemzeti párt manifestuma hamiskásan agyonhallgat. A kis naivok nem is tudják, hogy van néppárt, mely e korszakos törvények ellen lázít, s a mit nem lát s a miről nem tud, az nincs. S ha mégis van, hát azt nem tekinti létezőnek, azt „csak a taktika akarja mesterségesen a magyar közélet tengelyévé tenni.” Jó magyarsággal ez annyit jelent, hogy a liberális elvekről s azok élő és agítáló ellenségeiről pedig a nemzeti pártnak nincs mit mondania.

Ez csak elég hangos beszéd!

Bizonyára érteni is fognak belőle a választók.

Egyebekben pedig a nemzeti párt harezolni fog továbbra is bátran, mint Rákóczy Ferenc „pro rege, patria ac libertate!” Ez csak elég világos.

Hanem azért, ha egy egyenes észjárású magyar gazda szeretné megtudni, hogy valójában miért

küzdének oly halálos elszántsággal Apponyiék, nincs a nemzeti pártnak oly egyenes észjárású tagja, aki azt neki megtudná magyarázni. Mert elvégre, egy programhoz valami egyéb is kell, mint — frázis.

— **A legfelsőbb közigazgatási bíróság elnöke**, mint a „P. L.” értesül, Wekerle Sándor dr. volt miniszterelnök lesz, a kit erre az állásra legközelebb ki fognak nevezni.

— **Képviselőből kuriai bíró.** Krajcsik Ferenc dr. volt orsz. képviselőt, ki a legutóbbi cikluson az oláhfalui kerületet képviselte, legközelebb kuriai bíróvá fogják kinevezni. Krajcsik mint képviselő, tagja volt a Ház igazságügyi bizottságának.

A hortobágyi pusztá öntözése.

Debreczen, október 9.

II.

Az alsó-szabolcs-tiszai ármentesítő társulat terveze.

Széchenyi Istvántól örökölt szellemenben, akinek emlékét magas obeliszkhirdeti a t.-dobi gáton, melyhez a legnagyobb magyar tette az első kapa vágást, tovább folytatja a vadvizek leigázását. Legutóbb a belvizek szabályozását programjába,

Debreczen városa az egyik legnagyobb érdekeltég azonban ellene nyilatkozott a belvizszabályozásnak, miután az ártérbe tartozó legegőbirtokait előreláthatólag még inkább veszélyeztetni fogja belvizszabályozás esetén a szárazság mint eddig. A társulat tehát, hogy Debreczen városát is megnyerhesse az eszmének, a belvizszabályozással kapcsolatban munkába vette a Hortobágy öntözését is.

A társulat mérnöki hivatala már szintén közel van a tervzet befejezéséhez, noha a teljes kidolgozáshoz, tekintettel a munka nagyságára még 4—5 hónapi idő lesz szükséges.

E tervzet szerint a hortobágyi pusztá öntözése szintén emelőgépek se-

gítségével vihető keresztül. A szivattyu telepet a tarján kúrthi határnál állítják fel. A szivattyu telep két ezélnak felel meg. Egy részről tavasszal nagy belvizek idején az ártér Tisza vidéki vízgyűjtőjén összegyűlt kártékony belvizeknek a Tisza folyóba áttemelését közvetíti, a belvizek a Királyér-Selypes főgyűjtő esatornán vezetetté a szivattyu telephez. Másfelől az öntöző víz kiemelését végezi. Innen indul ki a Selypes és Folyás medrek valamint a meglévő Bágy esatorna felhasználásával a főöntöző esatorna, mely a debreczen—esege—ujvárosi hármas határnál az ugynevezett Szeghatárnál éri el a hortobágyi pusztát. Itt két ágra oszlik. Egyik ág a Hortobágy medrétől jobbra eső, másik a Hortobágytól balra eső terület öntözésére szükséges vízmennyiséget szállítja, amely másodpercenként hét köbméter tesz, míg az elől ösmertetett tervzet hat köbméter vizet vett föl másodpercenként.

A hortobágyi pusztá az öntözést közvetlenül végező és főesatornákból kiágazó tápláló esatornák átlag ezer holdas, lehetőleg szabályos alakú táblákra lesz osztva. Mindegyik tábla két-két tápláló esatornából két nap alatt árasztható el vízzel.

Ez a tervzet szintén 27000 kat. hold öntözésére készül. A medencék száradására szükséges időt is számítva, körülbelül 30—40 nap alatt lehet az egész területet egyszer megöntözi. A esurgalék víz lecsapolására a rendes belviz levezetést is közvetítő Hortobágy meder, az Arkus és Sárosér lesz felhasználva.

A költségek még most csak megközelítőleg határozhatók meg. Az öntöző művek körülbelül 1,600,000 frtba kerülnek, de ennek egy része megoszlanék a társulat és Debreczen városa között. Amennyiben ugyanis a főesatorna és a tarján-kúrthi szivattyu telep a belvizszabályozását is szolgálja, ezek előállításának és fenntartásának költségeit részben a társulat vállalja magára.

Hasonló nagyszabású öntözési mű hazánkban eddig Arad-Csanád megyékben tervzetett, csak hogy egészen más rendszerrel és aránylag tetemesebb költséggel. Mert ott holdanként 130 frtba kerül a befektetés. A hortobágyi pusztá öntözése jóval kevesebbe kerül.

kendő, Manolita himezte ki az ifjurnak. Olyan ügyes keze van. Nézze csak ezt a G betűt, milyen esinos és formás. S azt a két pálmalevelet körötte.

— Valóban esinos, meg fogom neki köszönni. Mindig oly jó és szives irántam.

— Kötelessége, nem fogja ő azt feledni soha, a mi jót eddig is tett és még mindig tesz vele.

— Szót sem érdemel. Csak nem hagyhattuk volna elpusztszolni, a mikor az édesanyja meghalt. Adjak tán ezentul több pénzt, mert hárman vagyunk? Csak szólj, szivesen adok.

— Dehogy ifjur, csak menjen, majd reggel ha lefekszik, meg fog lepődni.

— Min?

— Majd ott találja az ágyon.

— Mit mondasz, — megbolondultál.

— Nem, nem, nem akartam megmondani, de ha már kikotytyantottam, hát megmondom az egészet. Ott találja az ágyon az új takarót, a mit Manolita csinált. Olyan szép, mintha az angyalok húzták volna le az égből.

— Oh, oh! egy új takarót.

— El ne áruljon, hogy kifecsegtem.

— Jó, jó, ne félj!

Gonzales reggel, midőn hazatért, tényleg ott találta az új paplant. Máskor meg esinos óratartóval, egy pár kivarrt

papucesal, egy himzett mellényvel lepte meg őt.

Egy reggel, midőn hivatalba ment, így szólt Manolitához. — Igazán nagyon esinos dolgokkal lep meg engem. Köszönöm, nagyon örvendtem nekik. De kérem ne ajándékozzon meg többé, mert valóban megharagszom érte.

A leány lesütötte a szemét és mosolyogva suttopta:

— Csekélység. Öröömöm telt benne. Tovább nem bírt szólni, mert hangja elakadt. Gonzales pedig mélyen megindulva távozott és utközben egyre kérdezte magától: Beleszeretél te egyszerre ebbe a leányba?

De az irodai kötelességek, a melyeket pontosan betöltött, elzavarták gondolatait és midőn a hivatalból távozott, szokott társaságát kereste fel, majd X. grófnéval tanított be egy szindarabot, majd H. márkiné leányával gyakorolt be egy négykezes szimfoniát, majd J. tábornoknéhoz ment estebédre, hogy az éltes asszonyt mulattassa. Ilyenkor politikai és házassági pletykák meg titkok kóvályogtak a fejében és elfeledtették vele az árva leány szépségét, meg azt is, hogy az a szép árva leány tán szereti is őt.

Mert Manolita szerette őt és napesti rá gondolt. Azért sirt oly sokat, mert attól rettegett, hogy jó maid nap, midőn Gonzales nőül vesz majd egy leányt,

abból a társaságból, a melyben mindig forgolódik.

Es aznapon Manolita elhagyná azt a házat és meghalna bánatában és fájdalomában.

Néha arra is gondolt, hogy jobb volna elhagyni a házat, még mielőtt ez bekövetkeznék. Hiszen tud dolgozni, majd himez egy fehérnemű üzletnek s keres annyit, hogy eltartsa és ruházza magát. Hiszen oly kevéssel beéri, még maradna is a keresményéből valami és ő azt odaadná Anna asszonynak, hogy tegye el. De mihelyt ilyesvalamit szóba hozott, Anna asszony ugy elszomorodott és oly szép szavakkal beszélte le a terveiről, hogy Manolita Anna asszony keblére borult és mind ketten sirva fakadtak.

III.

Igy telt el tiz esztendő. Gonzales, Manolita és Anna asszony sorában semmi változás sem állott be, minden a régieben maradt. Gonzales már rég meghaladta a negyvenet, de azért napról-napra eljárt a hivatalába s este pedig felkereste szokott társaságát. Manolita is hajadon maradt és szép volt mint tiz esztendő előtt, nem látszott meg rajta, hogy már harmincz éves. Anna asszony már a hatvanasban járt, de még mindig ép egészséges és mozgékony volt és csak egyért haragudott, hogy az a gyönyörűség, a kivel az ifjur

S z i n h á z.

— Tizenharmadik előadás. —

(P.) Tegnap ismét szép számú közönség előtt került színre nálunk „A királyné dragonyosa” a czimszerepben Kaposi Józsaival, a kit kedves, ügyes játékért és csinos énekéért gyakran tapsoltak. A kisasszony gyorsan befészkelte magát a közönség szeretetébe a mit szorgalom és kitartás által csak növelhet maga iránt. Szende Anna (Rózsa) kitűnő discretióval játszott, de hangja kissé fityolozott volt. Úgyes színésznő, eleven temperamentummal a kit színtén már is megszeretett közönségünk. Ő is sok tapsot aratott s többször megisméltették ének számaint.

Békéssy (Montanczel) intelligens színész, kellemes szép bariton hanggal, melyet nagy precizitással használ. Kitűnő erő, kit élvezettel hallgatunk.

Follinusz (Achillea discret mókáival folytonos derűtséget keltett, különösen a II-ik felvonás párbaj jelenetében fakasztotta hangos kacajra a közönséget, mely aztán hálásan tapsolta a kitűnő élvezetért.

Rubos (Pamfil) ez estén már nem használt annyi torokhangot, igen szépen énekelte különösen a nocturnét. De egyébként is ügyes színész s erejének jellemét szépen tudja ki domborítani.

Sziklai (Órnagy) a morozus katonát helyes felfogással s teljes discretióval játszotta.

Erre a szerepkörre ő predestinálva van s pompás humora nagy derűtséget kelt.

Locsarekné (Bellardoise) **Nyitra** Miklós valamint a többi szereplők is jól működtek s így az összelőadás kifogástalan volt s a közönség megleléssel távozott a színházból.

A bukfencz-kura.

Ne téssék mosolyogni a czimen; a dolog nem tréfa, hanem a legkomolyabb valóság. A jó öreg Hippokrates meg Paraulnos bizonyára megfordulnak a rirjaikban (ha ugyan nem vetnek bukfenczet) a hir hallatára, hogy a modern orvostudomány immár azt a mesterséget is felavatja gyógymódjai közé, a melyet ed-

dig csak a czirkuszok pirosra-, zöldrefestett képü művészei gyakoroltak. A tornász testedző gyakorlatai a nyugtón, a lét-rán és az ugródeszkán egy új gyakorlat-tal bővülnek: a bukfencz. Eddig csak a pojácák bukfenczettek, ezután a doktor urak és pacienseik is hányni fogják az egészségügyi bukfenczeket...

Egy amerikai orvos ugyanis azt a korszakot alkotó fölfedezést tette, hogy egy hónapi bukfencz-hányás fölér három évi marienbadi kurával. Az illető doktor ur egy boházot kezelte, a ki úgy elhízott, hogy hat éve nem látta a pocokjától a lábait. A doktor mozgalmassal bukfencz-hányásra utasította a paciienst, a minnek az lett az eredménye, hogy a boház csontvázá soványodott s örömkönyeket sirt, a mikor agárlábait hat évi távollét után viszontláthatta.

A doktor ezt a fölfedezést nem hagyta kiaknázatlanul. A kövér embereknek ilyen recepteket irt:

Rp.

Három bukfencz,
reggel, délben és este.

Dr. Blookstreet.

S a kura csodamódon bevált. Százötven kilós emberek barázdabillegetökké soványodva kerültek ki dr. Blookstreet kezei alól. A doktor pompás szanatóriumot létesített, a melynek gyógytermében szindus perzsa szőnyegeken vidám zenélés mellett hányták páciensei a bukfenczeket. Szegények számára is nyitva volt a tornaterem s azok délután 2-3 óráig ingyen ezigánykerekezhettek.

De a gyógymódot nemcsak a férfiaknál vették alkalmazásba, hanem kiterjesztették a hölgyekre is. A gyöngédebb nemet tudvalevőleg még sokkal inkább kínozza az elhízás átka, mint a férfiakat. Ezek számára Chikagóban most épült föl a megváltás intézete, a hol hamarosan megszabadítják őket földi bájjaik fölöslegétől. S az amerikai lapok azt írják, hogy Mistress Shopkins szanatóriumát az előkelő világ hölgyei valósággal ostrom alá vették...

Egy újságíró a napokban meginterwiewolta az új soványító-gyógymód apostolnőjét pazar fényvel berendezett rendelő-szobájában, amely tele volt széles,

alacsony, bukfenczhányásra kitűnően alkalmas kerevetekkel.

— Örülök, hogy önt fogadhatom, nyújtotta kezét a hirlapírónak a delnő, aki oly vékony volt, mint egy kolera-beteg életbenmaradásához fűződő reménység, — s biztosíthatom önt, hogy gyógy-módom nem szélhámosság. Ime, nézzen meg engem. Két évvel ezelőtt magam is oly kövér voltam, hogy a vaskerekeken járó toló-székem recsegett alattam; most pedig oly sovány vagyok, hogy akár egy asszonyi hajszálon is hintázhatom...

— S ezt a bukfenczést tevé?

— Valóban az. S én a bukfencz-hányás áldásaiban egész nemem szenvedőit részesíteni akarom. Bár mondhatom, hogy apostolkodásom igen nehéz. Az emberek nehezen adják fejüket arra, ami nekik javukra válik. Például feljő hozzám egy 120 kilós matróna, hogy én öt soványítsam le. Én rögtön kész vagyok a recepttel. Nagysádnak naponta tizenkét bukfenczet kell vetnie, lehetőleg úgy, hogy kétszer forduljon meg a levegőben...

— Ez talán kezdetben kissé nehéz.

— A tisztos matróna persze tiltakozik s én nekem ékesszólásom minden megfeszítésére szükségem van, míg őt az első lépésre, azaz az első bukfenczre rábírom... Először én vetek előttük bukfenczet, hogy lássák, hogy az milyen szép és kellemes, míg azután lassan-lassan rákapnak... Valósággal úgy bánok velük, mint a makranczos gyermekkel, aki nem akarja bevenni az orvosságot...

— S aztán vígan megy a dolog?

— Oh hogyne! Paczienseim között vannak negyven, sőt ötven éves matrónák, akik gyönyörrel hódolnak az egészséges sportnak... S milyen örömeik telik ebben az unokáknak! A nagymamák bukfenczezése ilyenformán derűs sugarat lop a családi életbe!

Az interview ezzel véget ért, az újságíró meghatva bucsózott el az új kura messiásától, aki fenkölt areczzal bocsátotta el látogatóját:

— Higyje el, kérem, közel az idő, midőn a bukfencz-hányást nemcsak kura, de sport és multság gyanánt is üzni fogják. S előkelő szalonjainkban sem lesznek ritkák a kecsesen bukfenczező hölgyek...

Flott.

egy fedél alatt lakik, még mindig nem keltette fel az ő érdeklődését.

Ebben ugyan a jó asszony nagyon csalatkozott, mert ámbátor Gonzales semiben sem változtatta meg régi életmódját és még mindig eljár az uri asszonyokhoz, de azért nem telt el nap, hogy ne gondolt volna Manolita üde szépségére.

S csak Isten a megmondhatója, hogy hányszor kísértették e tiz év alatt Gonzales barátunkat oly gondolatok, a melyektől ő maga is megrettent. De ő erőszakkal elfolytotta fellobbanó szenvedélyét, mert nem akart lovagiatlanságot, férfiatlanságot elkövetni.

Arra is gondolt néha, hogy Manolitát eleségü veszi, de azt hitte, hogy neki, a nagyvilághoz szokott férfinak nem szabad megházasodnia, mert hogy legyen hűtlen a szalonokhoz, hogy maradjon le az estélyekről. Hisz házasság léte az otthon kell majd vacsorálnia és este nem is igen mehet el a neje nélkül. Mit szólna Madrid, ha Gonzales visszavonulna a társaságtól? Barátai nyársolgárnak, az asszonyok pipogyának fogják csufolni. Ha pedig a feleségét is beakarná vezetni a nagy uri társaságba, csakhamar eluszna az a kis vagyon, a melynek kamatai pótolják fizetését. Mert férfi létére egy frakk, egy pár pantalon, meg egy fehér mellény elég arra, hogy bárhol is megjelenhessen, de az asszony ezzel nem éri be. Annak

selyem és plüss ruhákat kell varratni minden időnyre néhányat, hát még az ékszereket, a legyezőket, a csecebecséket,

Hogy pedig ő mulasson s az asszonyka otthon üljön egyedül a kandalló mellett, az csak nem járja. Ilyen istentelenségre nem vetemedik, inkább aglegény marad.

Erkezésre nem sokat költött; minden este hivatalos volt valahová. A színház se került pénzbe. Ismerősei páholyában szívesen látott vendég volt. Nyáron, ha fürdőzni akart, Nieve báró hívta meg Biarritzba, vagy Vallego herczeg Arachonba vagy Percz bankár Zaramba.

Meghívásban sohse volt hiány. Hát mindezekre a helyekre elmehetett volna másodmagával is? Nem, nem, ő nem házasodhatik meg, ha szereti is Manolitát, vagy ha más szeretne is, nem vehetné feleségül.

S Gonzales plátói szerelemben is hű volt Manolitához. Mióta szívébe vagy mondjuk inkább agyába befészkelte magát ez a szerelem, kissé hidegebb volt a szép nők iránt, mint eddig és még inkább kereste az éltesebb asszonyok társaságát. Ha azon kapta rajt magát, hogy fiatal nőknek udvarol, bizonyos lelki-furdalást érzett, irult pirult, önmaga előtt szégyenkezett s ha másnap reggel megpillantotta Manolitát, lesütötte a szemét és elfordult, mivel attól félt, hogy az árva leány le-

olvassa homlokáról a hűtlenséget. Ilyenkor Manolita arezát is pir futotta át, ő is lesütötte szemét, maga se tudta miért. Mindig úgy érezte, hogy most fogja mondani Gonzales az első szerelmi szót. De Gonzales hallgatott s a leány, mintha sejtene, hogy Gonzales magamagával küzd, hamar valami dolgot keresett a szobában s kis idő múlva kiosont.

Ez időtájt Gonzales egészségi állapota nem volt kedvező. Almatlanságról, étvágyhiányról panaszkodott és gyakran fájlalta a gyomrát. Kiváló orvosok, kik különben jó barátai voltak, azt mondták, hogy a baj jelentéktelen és hamar elmúlik, hogy az ilyesmi gyakran megcsik az emberrel stb. Vichy pasztillákat ajánlottak, porokat, pilulákat rendeltek, de nem használt egyik szer sem, még a villamos masszázs se adta vissza régi egészségét és jó étvágyát. Mikor este hazajött és lefeküdt az ágyába, érezte, hogy szüksége van a nyugalomra, a feje is fájt, a melle is, ccombjaiban és lábszáraiban nyilalást érzett.

De életmódját azért csak folytatta tovább, ha nehezére esett is, mégis hajnalában feküdt le mindennap. Eközben ismét letelt tiz esztendő, ötvenöt év nyomta már a vállait.

(Vége köv.)

Irodalom — Művészet.

* Melyik lapban lehet legtöbb regényt olvasni?

Nos, erre a kérdésre azonnal megfelelhetünk. A „Képes Családi Lapok“ az, mely évenként 12 bevégzett regényt közöl, még pedig nem kisebb írótól, mint Beniczky Bajza Lenke, Tolnai Lajos, V. Gaál Karolin, Rudnyánszky Gyula, Károlyi Gyula és Miskolczy Henrik-től. Ezenkívül, ha arra a kérdésre kérünk feleletet, hogy melyik lapban jelennek meg legtöbb társadalmi, erkölcsnemesítő, ismeretterjesztő cikkek ismét csak a „Képes Családi Lapokra“ kell mutatnunk. Végül divattudósításai és sok csinos képei is mindazt bizonyítják, hogy a „Képes Családi Lapok“ érdemes ajánlható e lap, melyből mutatványszámot szívesen küld a kiadóhivatal. (Budapest, Vadász-utca 14 szám saját ház.)

* „Nemzetközi haladás“. A folyó év őszén meginduló „Nemzetközi haladás“ című kulturpolitikai, műköltészeti és szépirodalmi illusztrált nagy fővárosi havi folyóirat, — mely a „Liszte“, a „Moderne Kunst“ és az „Illustrata Italiana“ összes előnyeit és kedvezményeit egyesíti! — szerkesztősége és kiadóhivatala tudomására hozza a mt. közönségnek, hogy a felelős szerkesztés anyagi, szellemi munkáját a főszerkesztő *Simli Mariska* váltotta magához, kinek vezetése és szerkesztése mellett a „Haladás“ tekintélyes anyagi, szellemi tőkéhez jut; mely alapon az első nagy fővárosi, illetve a legelső nagy magyar széptudományi és szépművészeti havi közlönynek módjában áll a korábban ígért irodalmi és művészeti anyagot minőségileg és mennyiségileg fokozva:

a „Magyar Szépek Arcképesarnoká“nak havi 1—1 műlapja helyett 3—3 dr. 100 □ czm. nagyságu albumlapot s a szöveg közé nyomott illusztrációk helyett, a szöveg közé kötött 12—12 nagynegyedrétűműlapot nyújtani, a külföld, a magyar főváros és a magyar vidék műalkotói- és alkotásainak, írói-, művészei-, műiparosai-, festményei-, szobrai-, épületei- és műipartermékeinek eredeti fényképfelvételeiből.

A „Magyar Szépek Arcképesarnoká“, mely művészi gyűjteményében, a magyar Ujpest ideális képét óhajtja, a hazai és külföldi, a dilettant és a művész-közönségnek, sok ezer alakban bemutatni, nem csupán a menyecskek, a szép férfiak, a szép matronák aggastyánok, sőt a szép kis bábók; s utánuk a szép népalakok, a festői és szobrászi szempontból kiváló parasztok, „parasztok“ poetáit is bemutatja, az illető tájak népjelmezében.

A vállalat jellegéje, célja és hitelve tehát: az „Örök szép“-nek örökszép kultusza, mely egynemely tartalékos hadnagy ur szenygyes ajku hírterjesztését, hogy a „Haladás“ üzleti kötések alapoló reklamujság, mely a fényképeket fizetségért s előfizetések fejében s hogy ez alapon társadalmi s erkölcsi hangfokon aluli hölgyekét is hozza — mert titkos hitvallása az örök pénzsebelő kultusza! — legigazabb, tisztább czáfolata!

A „Haladás.“ „Kulturpolitika“, „Műbölcsészeti“ és „Szépirodalom“ című fő- és „Tanulmányok“, „Életrajzok“ s „Hirek.“ A) Hazánk, B) Külföld című arovataiban, a történelem egész lelki jelenét, a jelen egész kulturtörténelmét felöleli s közhírré teszi. — Az I. sz. „Magyar Vidék“ című arovatában: a) Hazánk: I. Magyar Főváros. II. Magyar Vidék. Debreczen kiváló élő írói és művészeivel többek között: B. Ruzsinszky Ilonával, Komjáthy Závadszky Terézszel, Komjáthy J.-sal, Follinusz Auréllal, Benedek Gyulával; — Tóth András szobrászszal; — Kovács János festővel; Könyves Tóth Kálmánnal, dr. Öreg Jánossal, Homok Lászlóval, Tóth Lajossal,

Dózi Józseffel (mint zenészszel és poétával) és Debreczen két ragyogóelkü asszonyával: Sztankovitsnéval és Veressnéval foglalkozik, kiknek fényképeit is közli; legkevésbé sem fizetést és előfizetését. (S. M.)

* **A rejtélyes ház.** Regény, írta Warden Florence. Singer és Wolfner könyvkiadóknak évek óta kitűnőnek bizonyult Egyetemes Regénytárában legújában ismét egy nagyon érdekes, szép angol regény jelent meg a jól ismert jeles angol regényíró, Warden Florence műveiből, Szigethyné-Szalay Erzsébet fordításában. A regény címe „A rejtélyes ház.“ Írója rendkívül érdekesítő szövevényekkel írja le egy rokonszenves, kedves fiatal leánynak élményeit a rejtélyes házban: A rejtélyes ház tulajdonosa, bárha az előkelő, magas köröknek tagja, titkon mégis egy betörő bandának a vezére, ki azonban szellemes modorával és vonzó egyéniségével éveken keresztül nemcsak tévedésbe tudja ejteni maga felől a saját társadalmi körét és mindenkit, de a szíveket is meghódítja. A regényhős mellett a már említett fiatal leány ideális szerelmének története is párhuzamosan bonyolódik le; ő maga pedig akaratlanul is hozzájárul a kalandor leleplezéséhez. Egy szóval a regény elejétől az utolsó sorig változatos, eseményekben gazdag és lekötő a figyelmet. Ara két kötetben, igen csinosan bekötve 1 frt. Az Egyetemes Regénytár legközelebbi két kötete mint értesülünk, Ohnet legújabb regényét fogja hozni; a címe Hiábavaló örökség s Ohnetnek egyik legérdekesebb munkája. Már előre felhívjuk reá olvasóink figyelmét.

NAPI HIREK.

Tájékoztató.

Lapzárta mindennap d. u. 2 órákor csak esetleg hétfőn később.

Kéziratok visszaadására a szerkesztőség nem vállalkozhatik. Kérjük a lapnak csak az egyik oldalára írni, ha lehet porzó nélkül!

A Gönczy-egyesület „Otthon“-a Keresk. akadémia palotájában.

A m. kir. törvényszéknél jegyzői iroda nyitva hétköznapokon d. u. 3—5 óra között, vasárnap és ünnepnapon d. e. 10—11 óra közt. Gyűjtőszekrényből a beadványok kivételnek hétköznapokon d. e. 12 és d. u. 5 órákor, ünnepnapokon d. e. 11 órákor.

A kir. tábl. hivatalos órák a segéd- és kezelő hivatalokban d. e. 8—12 és d. u. 2—5 óráig tartanak. Az igtató, kiadó-hivatal s az irattára feleknek felvilágosításokat ad hétköznapokon d. e. 9—11, d. u. 3—4 óra közt; vasárnapokon és ünnepnapokon d. e. 10—11 óra közt.

A debreczeni kir. járásbírószág szóbeli kéréseket, kérelmeket és nyilatkozatokat felvesz kedden és pénteken d. u. 3-tól 5-ig, a felek megjelenhetnek minden szerdán.

Hivatalos órák az állami anyakönyvvezetőknél Vasárnap d. e. 10—12-ig. Többi napokon d. e. 9—12-ig, d. u. 3—6-ig.

Népkönyvtár az árok-utcai leányiskolában Nyitva van minden szerdán és szombaton d. e. 11—12 óráig.

Famunkatartás. A kézügyesítő egyesület főreáliskolai műhelyében d. u. 2—4 óráig Kedden előkészítő csoport. Szerdán és pénteken haladó csoport.

Nyilvános olvasóterem a kollégiumban nyitva van hétfőn, szerdán, szombaton d. u. 3—6-ig.

Kérelem.

Felkérjük azon tisztelt előfizetőinket, kiknek előfizetése **szep-tember hó végével lejárt**, hogy a megfelelő összeget beküldeni szíveskedjenek, nehogy a lap szétküldése megzavartassék, mert ezentul csak azoknak küldjük lapunkat, kik egy bizonyos tetszés szerinti időre **előre fizettek**.

Hátralékos előfizetőinket is kérjük, hogy eddigi hátralékaikat mielőbb rendezni szíveskedjenek, minthogy ellenesetben a lap további küldését f. évi október hó elején beszüntetjük.

Egy napilap előállítása és fentartása olyan óriási költséggel jár, hogy ezen költségek fedezése czéljából csakis rendes előfizetőinkkel számolhatunk.

A kiadóhivatal.

— **Rendkívüli közgyűlés.** Debreczen sz. kir. város folyó 1896. évi október hó 10-ikén, szombaton délelőtt 9 órákor a városháza nagy termében rendkívüli bizottsági közgyűlést tart, melynek egyetlen tárgya: *Az országgyűlést az 1896. évi november hó 23-ik napján egghéhvó királyi kegyelmes leirat kihirdetése lesz.*

— **A főgondnok választás.** A Vályi János örökére, a nagy tiszántuli evang. református egyházkerület főgondnoki állására elrendelt szavazás a mai nappal véget ért s a legtöbb egyházközség már be is küldötte szavazatát Kiss Aron püspökhöz. A szavazatok betérjesztésének határideje a holnapi nappal lejár s hétfőn reggel ül össze a kollegium kis tanács termében az egyházkerület szavazatszedő bizottsága, hogy a szavazatokat felbontsa s összeszámálja. A szükséges abszolút többség valószínűleg meg lesz s a nagy küzdelemből minden kétséget kizárólag az arra legilletékesebb jelölt, gróf Dégenfeld József főispán kerül ki győztesen.

— **Központi választmányi ülés a városnál.** Debreczen város központi választmánya holnap délután, Simonffy Imre kir. tanácsos, polgármester elnökle alatt ülést tart, hogy az e hóban megejtendő képviselő választásokra vonatkozólag a szükséges előintézkedéseket megtegye.

— **Az egyházkerület költségelőirányzata.** A tiszántuli ev. ref. egyházkerület jövő évi költségelőirányzatát a november 3-án tartandó rendes közgyűlés tárgyalja le. Ezt megelőzőleg a költségelőirányzatot előkészítő bizottság ül össze f. hó 15-én, esütörtökön délután három órákor, a kollegium kis tanácsstermben, gróf Dégenfeld József főispán elnökle alatt, hogy a költségvetést a közgyűlés számára elkészítse.

— **Nemzetiségek a kollégiumban.** A debreczeni kollégiumban nagy számmal jönnek mostanában szerb, román és szász anyanyelvű tanulók. Különösen a jogakadémián nagy a számuk annyira, hogy a múlt évben is 218 hallgató közül 29 volt nemzetiséghez tartozó ifju. De a gimnáziumba is jelentkeznek nem magyar ajku tanulók. Ez pedig nem csak azért örvendetes jelenség, hogy ezek a derék ifjak elsajátítják a legmagyarabb városban az állam nyelvét, hanem azért is, mert a hazaszeretet is erősebb tápot nyer itt fogékony ifju szívekben. Az idén a jogakadémiára 106 hallgató iratkozott be ujonnan, a kik idegen helyről jöttek ide. Ezek közül román 8. Beszterezze Nászód, Hunyad, Fogaras és Biharmegyéből, szerb 2, Torontál megyéből. A múlt évben német anyanyelvű joghallgató 18, szerb 5, román 4, tót és olasz 1—1 volt. Valószínű, hogy a nemzetiségiek száma az előző években jött és továbbra is itt maradt tanulókkal együtt az idén is elérí a 30-at. Érdekes, hogy két szerb eredetű g.-keleti vallásu ifju az egyik Békésről, a másik Battonyáról való, magyar anyanyelvűnek vallotta magát.

— **A „Szamos“ a főgondnokválasztásról.** Laptársunk a Szamos, a következőket írja: A szatmári ev. ref. egyház mult vasárnap e hó 4-én tartott presbiteri gyűlésében 5 szavazatot, valamint a szatmárnémetii egyház is egy korábban tartott presbiteri gyűlésben a maga 4 szavazatát gróf Dégenfeld József Hajdumegye és Debreczen város főispánjára adta. Az Uray Imre és Dégenfeld gróf között folyó küzdelem az egyes gyülekezetek nyilvánosságára kerülő szavazataiból ítélve, valószínűleg már az első szavazat alkalmával az utóbbinak, gróf Dégenfeldnek fényes győzelmével fog végződni. Adja Isten, hogy úgy legyen! (Szerk.)

— **Helyreigazítás.** Tegnap lapunkban táves információk alapján azt írtuk, hogy **Abrahám Dezső** visszalépett az akad. segélyegyleti elnöki jelöltségétől. Ezen hírünket most úgy reklifikáljuk, hogy kijelentjük, miszerint **Abrahám Dezső**, bár az akadémia tekintélyes része őt óhajtott elnökké megválasztani, nem lépett fel, mert katonai kötelezettsége miatt nem volt tagja az akademiának. Így tehát mivel nem lépett fel, nem is léphetett vissza. Hosszu ideig itthon sem volt, amennyiben **Marburgban** időzött, később pedig az országos kiállítást tanulmányozta.

— **A háziszarka.** **Stieber** János cipész műhelyében dolgozó **Bölönyi** Sándornak augusztus végén megsérült karjával a kórházba kellett mennie. Mikor lefeküdt ládját a műhelyben hagyta. Tegnap végre felgyógyulva elbocsátották a kórházból s egyenesen a műhelybe ment, azonban mikor ládját fel akarja nyitni, meglepetve látja, hogy már fel van feszítve s abból mindenét ellopták. A gyanu **Szathmári** Antal cipész tanulóra esett, a ki mikor **Bölönyt** meglátta, megszökött hazulról. A rendőrség most keresi az elrepiült háziszarkát.

— **Kitüntetett debreczeni kiállítás.** A kertészeti kiállítás zsurije tegnap hirdette ki a kiállítók előtt ítéletét, a mely Debreczenre nézve dicsőséggel végződött, miután három kiállítónak kapott kiállítási érmet, névszerint **Csanak** János földbirtokos, **Paczelt** János műkertész és **Biró** Pál gazdálkodó. A kitüntetés annyival inkább jóleső, mert Debreczenben az utóbbi időben nagy mértékben elhanyagolt kertészet újra fellendülését látjuk abban. Mind a három kiállítót már értesítette a kiállítás igazgatósága a kitüntetéséről.

— **Nagy takarítás.** Közledünk a téli hónapokhoz s el kell készülni a nagy takarítással mindenfelé, mert a tavaszig nem lesz arra jó idő. A városháza börtönhelyiségeit is alaposan kitatarozzák most, hogy a mélyen tisztelt esavargó urak s hölgyek tiszta s rendezes hajlékot kapjanak téli pihenésükre, mert tudvalevő dolog, hogy ilyenkor a dologkerülők minden esinyt elkövetnek, csak hogy e jó meleg hajlékra rászolgálhassanak.

— **Mulatságos sajtóhiba.** Nemesak nálunk, de Németországban is napirenden vannak a sajtóhibák. Egy berlini ujság tördelőjének szórakozottsága folytán az illető lap a következő furcsa színben tünteti fel a berlini hatóságot.

„A berlini hatóság megindította a lóvasut társasággal az alkudozásokat. A hatóság ezélja a villamos világításnak bevezetése a bírodalmi székváros városházának termeibe. Ott magánleczkéket vehetnek idősebb nők és urak is, a kiket a polkára két, az összes körtánczokra pedig négy óra alatt tanítanak meg. Menüetre, négyesre külön kurzusok lesznek.“

— **Agyonuzott leány.** Megrendítő szerencsétlenségről értesíti lapunkat hajduböszörményi levelezőnk. Böszörmény város egyik közeli tanyáján a eséplőgépet tisztítás ezéljából üzembe hozták, a

melynél jelen volt **Nagy** Zsuzsánna 15 éves leány is. A leány nagyon elbáméskodott a gépen s véletlenül a nagy hajtó szij közelébe jutott. A mint itt karját kiakarta nyujtani, a szij elkapta azt s a gyenge leányt egészen magával ragadta. Mire jajveszékését meghallották s segítségére siettek volna a gép teljesen össze szedte, hogy darabokban szedték össze testének roncsait. A szerencsétlen leány tragikus halála iránt általános részvét uralkodik.

— **A tegeződés az orosz hadseregben.** Az orosz sajtóban gyakran tárgyalják a tegeződés nevetséges voltát a hadseregben. Erre vonatkozólag olvassuk a következő kis apróságot.

Bevonulnak a tartalékosok a gyakorlatra; a parancsnok végigmegy a csapat előtt s egy helyen egy betegesnek látszó, sápadt katona előtt megáll.

— Mért vagy oly halovány?
— Nem tudom!
— Beteg vagy?
— Nem, ezredes ur!
— Hol tartózkodtál berukkolásod előtt?
— A moszkvai egyetemen!
— Szives lesz megmondani, hogy hívják?
— Pecsov a nevem, ezredes ur?
— S melyik fakultáshoz tartozik ön?
— Kapus vagyok az egyetemen!
— Durák (ostoba) vagy! kiált az ezredes, s bosszankodva távozik.

— **A szakállas asszony.** Gáll Ádám halottkém Gigében, egyébként okos ember. Okos ember tudvalevőleg kétféle legyen, akinek pénze van és esze nincs és akinek esze van, de pénze talán soha se is volt.

Jó lelkiismerettel mondhatom, Gáll Ádám nem az először említett alosztályába tartozik. De Gáll Ádám okos ember, tanum rá ő tulajdon maga, tisztességet, becsületet tudó ember, soha se is volt még be zárva — tréfából.

No de megbeszéli a feleségét. El is küldte kiállítást látni. Szinte rá ment egy holdon termett rozs ára, pedig a tanító urral magával volt fönt Pesten az asszony.

Majd beleszáradt a lélek, annyi sok bolond csudát látott az Ádám életpárja, **Szu** Zsófi, — mint a telekkönyvben van a neve.

— Höjj Ádám, juj ha kied azt látta vóna, 'eszus Máriám; nem tud kied sömmit ső ja világ sorgyáru.
— Nem-e? Ujjé, osztá' mi az a na' esoda? Kégyó testü láuy? Már ollant láttom Pokráczon vásárba.

— Nem a'.
— Mi ja kü hát?
— Jezus irlalmaz, ee ső löhet azt mondanyi egy szuszszra'.
— Talántán kettöre.

— Hát halli kied, jaj üszön ee ső löhet hinnyi, ollan asszont láttom — tisztőség nem esik mondván — dejszön usse hiszi kied . . .

— Bökki má ja szót nó;
— Mondok ollan asszont láttam, a kinek valóságos szakállo van, no mög bajsza.

Zsófia néném asszony kétszer is köröszötöt vet, míg kimondja, Ádám ur pedig mosolygásra torzítja bakrűcskös ábrázatját s a deresedő bajuszát tépegeti nagy zavarodottan. Hogy hát az ő hites társa többet látott, mint ő maga, hm, nem jó dolog ez, nem szabad így lenni, még az asszony azt hiszi, hogy ő az okosabb.

— Hát hun láttod tő azt a zasszont.
— Pestön egy fenyé nagy erdőbe' mutasztották hatosér.

— Igaz ez Zsófi?
— Juj szüzmárucesese' ott üdögét e sátorba.

— Nohát Zsófi e' mind sömmit.
— Ked is látott illent?

— Illent, illent? Nem na' ssor.

— Hát mit látott kee?

— Ecező bevótam Kaposba, láttam egy embört, — öreg embört a kinek nem vót se bajsza, se szakállo, pejg' pap ső vót.

Szu Zsófia leejtette az olvasóját ijedtében, aztán háromszor egymásután köröszötöt vetett. **M—ó.**

— **Elveszett** a Margit-fürdőtől a Csokonai kertig vezető uton egy arany relif karperecz. A szives megtaláló kéretik azt o lap szerkesztőségébe vinni, hol illő jutalomban részesül.

x Egy VII. gymn. oszt. jeles képzeft-ségü tanuló nevelőül ajánlkozik I. II., esetleg III. oszt. tanuló mellé. Czim a kiadó hivatalban.

Táviratok.

— **A Debreczeni Ellenőr** saját tudósítójától. —

Gróf Andrássy Gyula a kiegyezésről.

Budapest, október 9. Gróf Andrássy Gyulától nagy feltűnést keltő könyv jelent meg a kiegyezésről.

A czár Párisban.

Budapest, október 9. Párisból távirják, hogy a czári pár szívélyesen bucsuzott el Faure köztársasági elnöktől. Nagy riadalom támadt a beláthatlan néptömegettől el-lepett utcákon abból, hogy a pénzügy-miniszter lovai elszakgatva istrángjait, a nép közé rohantak. A megvadult lovak husz embert letiportak. Hirom ember súlyosan, hat könnyebben sérült.

Vakmerő betörés.

Budapest, október 9. Aradon a mult éjjel vakmerő rablók törtek be özv. Winkler Lambertné házába s mintegy 5—6000 frt. értékű ékszert raboltak el.

Törvényszék.

* **A királyi herczeg váltója.** Ki irta alá Jenő királyi herczeg nevét az inkrimált váltóra? Ki hamisította a királyi herczeg nevét? Ez a kérdés képezte ennek a bűnpörnek egyetlen homályát s ezt a homályt igyekezett a tárgyalást vezető Lenk elnök tegnap nagy energiával eloszlatni. Szeless Etelka a másfél napig tartó tárgyalás alatt következetesen azt erősítette, hogy neki a váltót Borkovszky gróf adta át. A tébolydából szerencsésen megmenekedett, rokonszenves külsejü, fiatal gróf ezt határozottan tagadta. Ő — mondá egyik dolgozótársunknak — nagyon sajnálja azt a szerencsétlen, bünbe sülyedt asszonyt, de azt még sem teheti, hogy váltóhamisítást vállaljon érette. Szeless Etelka beösmerte a bíróság előtt, hogy igenis ő táviratozott Rohonczy altábornagynak Jenő kir. herczeg nevében. S felfogása szerint — magyarázás — ez nem is bün, mert ő szentül meg volt győződve a váltó aláírás hitelességéről. Dunin Borkovszky gróftól különben a bíróság nem hiteltette meg, mert elmezavar következtében még mindig gyámság alatt áll. De az elnök élenken kiemelte, hogy a gróf viselkedése a tárgyalás alatt semmi aggályosat sem mutatott. Tegnapra egyébként már csak egy tanu maradt s annak vallomása után megtartották a per beszédekét. Délután pedig, mint tegnapi táviratunkban írtuk, kihirdették az ítéletet is, mely Szeless Etelkára egy évi és hat havi börtönbüntetést mér, de ebből egy évet a vizsgálati fogság által kitöltöttnek vett. A törvényszék egyben elrendelte Szeless Etelkának szabaddábra helyezését. A közönség éljenzéssel fogadta ezt az ítéletet.

A történetírók.

— Méry J. után francziából. —

Két emberről szól az elbeszélés. A nevüket elhallgatom, mert az elbeszélés tanulsága a nevek említése nélkül is kiviláglik. Csupán annyit jegyzek meg, hogy mind a kettő történetíró volt.

Az első voltaképen egy regényvel kezdte meg irodalmi pályafutását, Jony miniszter-sége alatt.

A „Miroir“, mely a restauráció alatt a legolvasottabb lapok közé tartozott, azt írta róla, hogy Lamothe-Langon nyomdokain halad.

A második a mesén kezdte, abban az időben, a mikor Arnault volt a miniszter.

A „Minerva“, azon idő szerint a legolvasottabb ujság, azt írta róla, hogy Lamothe nyomdokain halad.

Mult nyáron e két történetíró véletlenül egymásra akadt a Tuillériák kertjében. A Méléagre-sétányon találkoztak, esti nyolcz órakor.

Öltözetük a komoly történetíróra vallott, a ki behatolni képes a régmúlt idők titokzatos homályába. Mind a ketten feketébe voltak öltözve, egészen a rég divat szerint. Kopott mivoltuk tiszteletet ébresztett a közönséges halandókban. Mind a ketten megörültek a találkozásnak.

A volt regényíró így szólt:

— Valóban érdekes! Az a kedves Naudin Jules! Képzeld csak, az az ember nem akar vénülni. Mikor látta utoljára?

— Ezelőtt tíz esztendővel, — válaszolta a volt meseíró.

Én is akkor találkoztam vele utólszor. Ugyanakkor. Kissé gyorsan bucsuzott el tőlünk, rögtön ebéd után.

— Oh, kérem, én pártfogásomba veszem Naudin Jules. Higye meg, hogy nem tehet róla. Ő nem olyan természetű, mint más ember. Tegnap érkezik az Antillákról, holnap után már Bordeauxban kóborol s az utána következő estén már az operában találkozhat vele. Mi azonban nem szoktunk a operába járni. A mi estéinket lefoglalta a tudomány. Különbönd mondhatom önnek, hogy közös barátunk ebédje fölséges volt.

— Oh, Naudin Jules mindig jól bánt a barátjaival. Ön közelebbi ismeretségben volt vele? Én meghitt barátja voltam. Két éven keresztül igazán szoros barátságban éltünk.

— Én is így voltam vele. Két éven át nem volt nap, melyet együtt nem nem töltöttünk.

— Oh, a mi barátságunk Orestes és Pylades, Castor és Pollux barátsága volt. Két test, egy lélek.

— Abban az időben barátunk szeretett kalandok után járni.

— Oh nem, ön esalódik. A Cassette-utcában volt egy hölgyismerőse, a kinek udvarolt. El is akarta venni, de a szép özvegy időközben meghalt.

— Sajátságos, de nekem sohasem beszélt a Cassette-utcáról.

— Pedig biztosíthatom, hogy egyébről sem beszélt.

— A Miroménit-utcában lakott egy fiatal leány, a kibe barátunk nagyon szerelmes volt. Azonkívül a Feydeau-kávéházba szokott járni.

— A Feydeau-kávéházba? Soha! Hiszen ki nem állhatta a zenét. Lelkemre mondom, hogy abba a kávéházba soha életében a lábát se tette.

— De a Miroménit-utcába járt.

— Eszeágában sem volt. Hiszen a Cassette-utcában minden apró gyerek ismerte a szép szóke urat.

— Szóke? Ön azt mondja, hogy Naudin

szóke volt. Uram! Én ismertem Naudin Jules s mondhatom önnek, hogy mielőtt megdere-sedett, barna volt a haja is, a szakállá is.

— Hiszen ön összetéveszti az öcsésével!

— Az öcsésével?

— Vagy a bátyjával! De valakivel összetéveszti, mert Naudin nem volt szóke.

— De hisz Naudinnek sem öcsese, sem bátyja nincs. Egy nővére van csak, a ki Mazéras urhoz ment feleségül.

— Nos, hát akkor összetéveszti a nő-vérével!

— De kérem . . .

— Igen, igen, Naudin Jules változékony jellemű ember.

— Ön téved!

— Szeretett vitatkozni és gorombáskodni.

— Sohasem tapasztaltam e hibáját. Sőt épen ellenkezőleg. Senkivel sem szeretett vitatkozni s gyakran szemére hánytam, hogy tulongedékeny.

— Én nem akarok az ön egyéni nézetére befolyást gyakorolni, de annyit tudok, hogy igen gyakran vitatkoztunk, különösen a politikáról. Naudin ellenzéki volt.

— Naudin? Ó? Ellenzéki? Jaj, hiszen teljes életében esőkönyös, megátalkodott konzervatív volt!

A két történetíró a vitakozás hevében volt. Felborzolt hajjal, kigyulladt arccal röpitették egymás fejéhez a megdönthetetlen érveket, egyszerre azonban, mintha csak kettészelték volna a beszédjüket, mind a kettő elhallgatott.

Meleager szobra elé érkeztek.

— Gyönyörű szobor, — szólt az egyik.

— Valóban gyönyörű, — felelte a másik.

Megszorították egymás kezét s aztán békességben elváltak. Mindegyik abban az édes tudatban sietett hazafelé, hogy sikerült fölényét éreztetni a másikkal.

A volt meseíró, a mint hazaér, rögtön asztalhoz ült és munkához látott.

Elővette a kéziratát s mialatt halk hangon egy ósdi melódiát dudolt, a következőket gondolta:

— Lássuk csak, hol maradtunk I. Valentiniánról szóló történetünkben. Uralkodott Krisztus előtt 364 esztendővel . . . Igen, nagyon helyes! Hol is hagytam osak el . . . Azt hiszem, már megkezdtem Valentinián jellemrajzát . . . Igen, megkezdtem. Folytassuk tehát.

És a volt meseíró folytatta Valentinián jellemleírását, a mint itt következik:

„Valentinián, Valént fivére, magas természetű ember volt. Némely történetírók állítása szerint barna haját viselt, holott beigazolt tény, hogy göndörszóke haja volt. Széles homloka nem kis jellemzőre vallott, orrának mérész hajlása erélyt mutatott. S följegyzik róla, hogy hirtelen haragjában és fölhevülésében olyan tettekre ragadtatta magát, a melyeket később megbánt. Így történt, hogy valami csekély okból meg akarta öletni öcsét; de aztán tisztább belátásra jutott s megkegyelmezett neki. Keletre küldte, tartományi helytartónak, a hol Valént háborut is viselt az osztrogothokkal. Valentinián e hirtelenkedése és változékony-sága igen sok bajnak lett forrásává. Különbönd barátságos jellemű ember volt, a ki hiveivel és barátaival igen jól bánt. Érdekes, hogy ez a fejedelem minden hirtelensége daczára is szerelmeiben hűséget és állandóságot tanusított s minden változékony-sága mellett is valódi elveihez híven ragaszkodott.“

A másik történetíró is hazasietett a találkozás után. A volt meseköltő épen az ó-kor történetén dolgozott. XIII. Antiochus jellemrajzánál tartott. Ő is rögtön hozzáfogott az íráshoz s minthogy Antiochus jellemle-

írása szerfölött érdekes, olvasóinknak is bemutatjuk.

„Antiochus Krisztus előtt 70-ben uralkodott. Minthogy Sziriának egy részét, melyet atyja, Eusebius, szerencsétlen hadviselés folytán elveszített, Antiochusnak országához visszacsatolni sikerült, hősiessége elismerésül az „Ázsiai“ melléknevet nyerte. XIII. Antiochus középtermetű ember volt — és barnahaju. Az az állítás, hogy szóke volt, a legenyhébb kritikát sem állja ki, mert általánosan ismeretes, hogy Antiochus öse, Tigranes, Armenia királya barna volt. Arczán volt valami regényesen komor kifejezés, melyet Zebuna Sándortól, Bala fiától és a nagy Selemustól, e dicső őseitől örökölt. Tulajdonképen, jószívü. de kalandvadász ember volt Antiochus. Azt mondják, hogy csak egy nőt szeretett életében, a szép Lidetát, egy szép örmény leányt, a kihez halála napjáig igaz hűség kötözte. Természetes, hogy ez a nézet nem fér össze Antiochus kalandvadász jellemével, mely hiteles adatokkal igazolható. Uralkodását igen sok családi viszály zavarta meg. — Azt is mondják, hogy két fivére Eusebius és Nicátor, szitották e viszályokat. Ez annyiban hamis, a mennyiben Antiochusnak fivérei nem voltak. Az azonban nincs kizárva, hogy Eusebius és Nicátor rokonai lehettek. Nicátor állítólag szerelmével ostromolta a szép Lidetát, a kinél nem is talált siket fülekre. Ez azonban tiszta föltevés, a melynek igazsága mindeddig bebizonyítható nem volt. Az is meglehet, hogy nem egyéb rosszhiszemű mesénél, a melyet Antiochus ellenségei költöttek.“

E két nagy históriai munka nemsokára napvilágot fog látni. A szorgalmas olvasó bámulni fog azon a pontosságon, lelkiismeretességen és éleselműségen, melyet e két munkában találni fog. Meg fogja lepni a pontos és hű jellemrajz, melyet I. Valentiniánról és XII. Antiochusról kap s nem fogja észrevenni, hogy e jellemrajzok mögött egy kedves modern ember lappang, a kit Naudin Julesnek hívnak s a kit a két történetírónak kebelbarátja volt.

És így írónak a történeti munkák legalább nagyrészt. Rendszerint valami Naudin Julesnek a barátjai azok a tudós urak, a kik a históriai könyveket írják.

CSARNOK.

A publi.

Irta: Sz. Budai Etel.

(Folytatás.)

És a szerelem bolondja, még akkor is így beszélt tovább rajongással, midőn már rég távol volt az, kihez beszélni kezdett s némileg csak akkor tért öntudatra, midőn körülte csoportosulva az utca lézengői csufolkodva kérdezek:

— Hé publi! hogy lehet úgy szeretni, hogy élet, ital nélkül megéljünk?!

— Ni te hé! — szólt a másik papucsát a légebe hajigálva, mely erős csattanással hullott a járdára. — Hát nem látod! . . . ő is csak eszik, hisz hűsítő fazekát a fején hordja, csakhogy a fülek letörtek róla.

— Te bolond! hisz nem fazék az, hanem sörényes majom fejére való kalap, mit csak is urak viselnek, meg a bolondok, hogy nagy magasságában elférhessen bolondságok . . . Ugy-e publi igazam van?

— Hé gyertek! nézzük meg a publi kalapját, hogy hát ő mit rejtegetett alatta.

És e tetszetős indítványra éktelen sivítással törtek a védtelen vén gyerekre, de pajzán szándékok kivitelében rendesen meg-

gátolta őket az akadémia becsületes portása (a viláért sem rendőr) és megvédte a további kellemetlenségtől a szegény pubit, ki olyankor is hősi nyugalommal állt s mint Plátó álmodott szépeket, tovább az örök tartó szerelemről, mely valóját uralta, úgy hogy azonkívül, mit sem vett figyelembe, kivált ha elfogult napja volt, midőn teljesen rög-eszméje uralta.

Két óra volt délután s a nyári hőségben gyérközönség járt, de a rekkenő forróság dacára is helyén állt publi és egy lankadt rózsaszálát, melyet a sarkon áruló virág árusnétől kegyelemből kapott, igyekezett védeni a hervadástól. Egyik kezéből fogta gyöngéden a másikba, vigyázva, hogy levelei le ne hulljanak. El-el ment a virágárusnőig és engedély kérés mellett vizzeltelt bögréjéből meg-meg locsolgatta a rózsaszálát s mind annyiszor ő frissült fel, nem a rózsaszál, mert megeléknélve egész bizalmasan, mint régi meghittjéhez így szólt a nőhöz.

— Édes asszonyom! érzem hogy nem hiába adta ma a rózsaszálát. Ő ma elfog jönni — susogá figyelőn szét tekintve — azért ma elnem maradtam volna a viláért sem szokott helyemről... pedig igen rosszul érzem magamat, itt itt — mutatott keblére — erős szurásokat érzek... az éjjel vért is köptem. De nem baj! Csak ő jöjjön el, úgy majd jobban leszek.

Meghittén bólingatva az asszonyt, serényen távozott helyére, sovár figyelemmel kísérve az akadémiából ki-be menőket, köztük remélve feltalálni a régen eltűnt ideált.

Egy csoport leány jött ki, a magasabb osztályú tanulókból, kik már régebről ösmerték pubit, kik sokszor ki is segítettek szorult anyagi helyzetéből, rögtönzött adakozással, mi csak is jó szívökről tanuskodott, de a mely azért nem zárta ki, hogy ne evődjenek vele egyszer-máskor, így akkor is össze sugva mentek a kis emberhez, egész korusba kiabálva vékonyan vastagon „jó napot publi! jó napot öreg gyerek!”

És az egyik szóvivő kérdő — hogy vagy? ha szabad kérdenem ki számára számtad ezt a szép rózsaszálát.

— Ej! — szólt egy másik — ki másnak szánta volna mint a szép Lizának, ki ma megérkezett, ugy-e, bár publi, néki szántad?

Ez egyenes támadásra, mely valóban szíven találta, se holt, se eleven nem volt a kis emberke, hanem lég után kapkodva, csak hangtalan hebegtek valamit ajkai.

— Igen! Igen! — özlött bizonyítólag a hang zavar — Liza meg jött, most fent van az igazgatónál, téged keres, de mindjárt lejön. De biz' ő is megváltozott, hanem azért rá ösmersz kék arcfátyoláról, mit rendszeren viselni szokott... Szervusz publi!

Isten áldjon publi — kiabálták karban. — Jó mulatást Lizával. Pá kis fiam — s avval pajzán nevetéssel, mely harsányan hangzott eltávoztak, még a szegény felbuzgott, csaló szavaiknak hitelt adva, várt merően az ajtóra tekintve átszellemült arccal.

(Folyt. köv.)

Közgazdaság. Érték-tőzsde.

A debreczeni „közgazdasági bank részvénytársaság” közlése. 1896. október hó 9-én.

Allamadósság:

Magyar aranyjárdék 4%.	121.70	122.20
„ vasuti beruházási kőt. 4%.	122.—	123.—
„ koronajárdék 4%.	99.20	99.70
„ regále vált. kőt. 4%.	100.—	101.—

Osztrák aranyjárdék 4%.	122.75	123.25
Egységes állam kötvény 4%.	101.25	101.75
Tisza-szeg. 4%-os nyerem.-sors	138.—	139.—

Részvények:

Magyar hitelbank részvény	401.50	402.—
Osztrák hitelbank részvény	367.—	367.20
Magyaripar-és keresk. bank. r.	105.—	105.25

Sorsjegyek:

Magyarjelzálogbank 4%-os sorsj.	121.50	122.50
3-os	104.—	105.—
Osztrák földhitel sorsjegy 3%.	115.50	116.50
Magyar vöröskereszt sorsjegy	10.—	10.40
Osztrák	18.—	18.40
Olasz	11.50	12.—
Bazilika sorsjegy	6.60	7.—
Jó-sziv	3.20	3.50

Pénzmekek:

Cs. és kir. arany	5.62	5.68
20 markás arany	11.75	11.79
20 frankos arany	9.51	9.54
1 Sovereigns	11.97	12.01

Debreczeni piac.

Országosvásár október 1-5.

Gabonavásár.

Buza, piacra hozatott 3175 kgr. I. rendű 6.60, II r. 6.50, III r. 6.40.

Rózs, piacra hozatott 1985 kgr. I. rendű 5.40, II r. 5.35, III r. 4.30.

Kétszeres, piacra hozatott 2349 kgr. I. rendű 5.50, II. r. 5.45, III r. 5.40

Arpa, piacra hozatott 2316 kgr. I. rendű 4.40, II r. 4.30, III r. 4.20.

Zab, piacra hozatott 2057 kgr. I. rendű 5.30, II r. 5.25, III r. 5.20.

Tengeri, piacra hozatott 3549 kgr. ó-tengeri I. rendű 4.80, II r. 4.75, III r. 4.70. Uj tengeri I. r. 3.90, II. r. 3.85, III r. 3.80.

Köles 5.—, 4.90, 4.80.

Köleskása 13.—, 12.50, 11.50.

Burgonya 1.80—1.40

Piaci árucikkek:

100 kilónként: Bab fehér 8—10.00, babsárga 7.50 burgonya 1.80, sódarabos 11.00, só darált 12.00, disznózsír 63 frt, széna I. rendű 2.00, II. r. 1.70, III. r. 1.60, szalma I. r. 60 frt. II. r. 40, szalonna sós 56—58 frt, szalonna sótlan 55 frt, háj 52 frt, nyers faggyu 22 frt, szappan 18.50 frt, aszalt szilva 16—28 frt, borsó 16.50 frt, lenese 19.50 frt, rizs 18 frt, pirszen 2.20, salgótarjáni 1.50, szalonkőszén 1.80, árpakása 14.50

Kilónként: Árpakása 16 —, kr. aszaltszilva 18 kr., asztali dara 16 kr. burgonya 3 kr., borsó szépebbé 16 kr., szatmári 10 kr., bab fehér 10 kr., sárga 9 kr., disznózsír —, cukor 48, irós-vaj 1 frt — kr., köleskása 12 kr., lenese szatmári 20 kr., szépebbé 24 kr., liszt Nr. 1. 13 kr., Nr. 2. 12 1/2 kr., Nr. 3. 12 kr., Nr. 4. 12 kr., Nr. 5. 10 kr., Nr. 6. 11 kr., olvasztott vaj — kr., só darabos 11 kr., darált 12 kr., rizskása 20 kr., szappan 24 kr., szalonna sós 64 kr., sótlan 60 kr., kávé 2 frt — kr.

Literenként: Tej 10 kr., tejfel 40 kr., aszalt-szilva 15 kr., petroleum 20 kr., borsó 12—14 kr., lenese 10—12 kr., bab 8 kr., köleskása 10 kr.

Lüzifa: 4 köbméter tölgyfa 12 frt bükkfa 13 frt, nyárfa 7.50 kr., fafelvágás 2.40 frt, beszállítása 1.20 kr.

Allatvásár.

Ló felhajtattott 3336 db., elkelt 1112 db. Marha felhajtattott 11055 db., elkelt 3685 db. Sertés felhajtattott — db., elkelt — db. Sovány 6—12 hónapos — frt. Egy éves—másfél éves — frt. Másfél éves—kétéves — frt. Öreg sovány — frt.

Kövér kilója — kr. Uj szalona 56—57 kr., Juh és birka felhajtattott 34.000 db. elkelt 29.222 db.

Egy pár hizott ökör 200—350 frt tehén 100—200 frt, hizott tehén bornyával 120—240 frt, fejős tehén bornya nélkül 100—200 frt, meddő tehén 120—200 frt, I. r. jármos ökör 350—400 frt. II. r. jármos ökör 250—300 frt, III. r. jármos ökör 200—250 frt, tinó 120—160 frt. üsző 100—130 frt. rugott üsző bornyu 40—70 frt, ökörbornyu 40—70 frt. Egy pár anya birka 10—12, egy pár magyar juh 8—15, egy pár ürü birka 10—16, egy db. bika 60—300, egy db. jó igás ló 50—300.

Husárak: Marhahus —, 40, 44, 50, 52, 54, 56, 60 kr. Bornyuhus 44—50 kr. Sertés-hus 52, 56, 64 kr. Juhus 32—36 kr.

Napszámárak: Havi átlag, férfi ellátással 55 kr, ellátás nélkül 85 kr. nő ellátással 30 kr, ellátás nélkül 50 kr, gyermek ellátással 20 kr, ellátás nélkül 45 kr.

Budapesti gabona-tőzsde.

Budapest, október 8.

Buzát ma jól kínáltak, a kereslet kedvező volt. — Elkelt szilárd irányzat mellett 50.000 mm. teljes mai áron.

Egyéb gabonaművekben gyenge volt a forgalom változatlan árák mellett.

Eladott:

Buza. (Idői.) Tiszav.: 109 mm. 81. kg. 7.55 frt. 400 mm. 81. kg. 7.57%, frt. 100 mm. 81. kg. 7.59 frt. 100 mm. 80. kg. 7.47%, frt. 100 mm. 80. kg. 7.40 frt. 300 mm. 80. kg. 7.52 és fél frt. 100 mm. 79.5 kg. 7.45 frt. 1000 mm 79.5 kg. 7.55 frt.

Zab: 5.80—6.00.

Rózs: 6.20—6.25.

Határidő-üzlet.

Az irányzat eleinte lanyha volt s utóbb jó forgalom mellett szilárd lett.

Hivatalos felmondások 4000 mm. zab október 12-iki átvételre.

Hivatalos zárófolyamok déli 1 órakor.

	frt
Buza szept.-októberre 1896	7.31—7.33
„ máj.-júniusra 1896	7.51—7.52
Rózs tavaszra 1896	6.50—6.52
„ szept.-okt.-ra 1896	6.32—6.33
Tengeri máj.-jun.-ra 1897	4.—.02.—
„ szept.-re 1896	—.—
Zab máj.-jun. 1896	5.59—5.91.
„ szept.-okt. 1896	5.63—5.75
Repeze aug.-szept. 1896	—.—

Zárlat 4 óra 30 perczkor:

	frt
Buza 1896. őszre	7.30—7.31
Rózs 1896	6.32—6.33
Tengeri 1896 aug.-szept.-re	0.—0.—
Zab 1896	5.66—5.67

Sertés piac.

Kőbánya, október 8.

Magyar elsőrendű: Öreg nehéz (páronkint 400 klgron felüli súlyban) — krtól — krig., Öreg közép (páronkint 300—400 klgr súlyban) — krtól — krig. Fialal nehéz (páronkint 320 klgron felüli súlyban) 55 1/2 krtól 56 krig. Fialal közép (páronkint 251—320 klgr. súlyban) 54 krtól 55 krig. Fialal könnyű (páronkint 250 klgrig terjedő súlyban) — krtól — krig. II. Magyar szedett: Nehéz (páronkint 280 klgron felüli súlyban) 52 krtól 53 krig. Közep (páronkint 220—280 klgr. súlyu) 44 krtól 45 krig. Könnyű (páronkint 220 klgrig terjedő súlyban) 43 krtól 44 krig. Sertéslétszám 1896. évi október hó 6-ik napján volt készletben 5226 darab. 1896. évi október hó 7-ik napján felhajtattott 835 darab, 1896. október hó 7-ik napján elszállított 335 db. 1896. évi okt. hó 8-ik napjára maradt készletben 5226 db. — A hizott sertés üzletirányzata változatlan.

Debreczeni városi színház.

Folyó szám 14. Bérlet VII. b.-sz.

Pénteken, 1896. október hó 9-én,

Petőfi Sándor élete és halála.

Tör téneti színmű csoportzatokkal és néma-képletekkel 5 szakaszban.

Holnap, szombaton, 1896. október 10-én, bérletfolyamban (8 szám.)

Boszorkányvár

Nagy operette 3 felvonásban, zenéjét szerző: Millöcker Károly.

Kiadó és laptulajdonos:

„Csokonai” nyomda és kiadó részvénytársaság.

Felelős szerkesztő: Koncz Akos.

Férfi

chiffon-ingek

darabja
1.50, 1.90, 2.20, 2.60 kr.

Gallérok, kézelők,
Nyakkendők.

Harisnyák
nagy választékban és olcsón
kaphatók

Szabó Lajos fiai
üzégnél. 870 0-41

Csődkiárulás.Vagyonbukott **Kovács Antal** csőd-tömegéhez leltározott**divat- és téli árufé és szabókellékek****folyó hó 10-től kezdve**

becsáron is elárusítatnak.

896-2-2

Tömeggondnok.**Keil Alajos-féle
PADLÓZAT-FÉNYMÁZ**

(GLASUR)

legkitünőbb mázó-szer puha padló számára.

1 nagy palack ára 1.35 kr. — 1 kis palack ára 68 kr.

Viasz-kenőcs

legjobb és legegyszerűbb beeresztő-szer kemény padló számára. 1 köcsög ára 60 kr.

Arany-fénymáz

képkeretek stb. bearányozására. 1 kis palack ára 20 kr.

Fehér „Glasur“-fénymáz

Legjobb szer mosdó-asztalok, ajtók, ablakdeszkák stb. ujonnani befestésére. 1 kis doboz ára 45 kr. — 1 nagy doboz ára 75 kr.

Mindenkor kaphatók: **Szent-Királyi Tivadar** üzégnél Debreczenben.

863-12-12

Hatásos reklámtáblákat

arany vagy ezüst préseléssel;

gyönyörű kivitelű színes rajzokkal ellátott

Üzleti reklámkártyákat

tetszés szerinti szöveggel;

Raktári nyomtatványokat;

erős vászonkötésű

Bevásárlási könyvecskéket

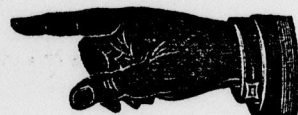
* olcsóbban mint bárhol *

CSOKONAI

nyomda- és kiadó részv.-társaság

Debreczenben.

ajánl

Mű- és Könyvnyomda

Hírlapkiadó-vállalat

Disz-mű-könyvkötészet

Szives tudomásul!

Kötelességemnek tartom a n. ó. közönségnek szives tudomására adni, hogy félszázad óta nagy közkedveltségnek és elterjedtségnek örvendő **valódi** Dr. Schihulsky-féle arczenőcs- és mosdóviz-készítményeim, melyek megbízható sikerrel használtatnak szeplő, májfoltok s a bőr minden tisztatlansága ellen, valamint **köhögés és rekedtség** elleni kárpáti szörp, tea és czukokra stb. készítmények, melyek több éven át Dr. Rothschnek V. Emil ur gyógytárában voltak raktáron, **jelenleg valódi minőségben Debreczenben csakis Tóth Béla ur gyógyszer-tárában (Tisza-palota) kaphatók.**

Kassa, 1896. október hóban.

Teljes tisztelettel

Molnár Lipót

gyógyszerész, mint készítő.

902 30-1